

mamanın örneğini vermiş olmaktadır.

Bunları asırlarca önce görmüşçesine EMRAH:
«İçerim yanıyor, kendim havai
Çekmeyen ne bilir aşkı, sevdayı»

diye cevap veriyor. Âdeta bilmediğin şeye karış-
ma diyerek sözlerini ağızlarına tikiyor.

Biraz daha zaman perdelerini aralıyarak yaşa-
dığımız zamanın aşk anlayışına gelelim:

H alihazır ekseriyet tarafından benimsenen
aşk, Hıristiyanlığın bugünkü Kutsal Kitabı
içindeki «Neşideler Neşidesi» isimli bölümde an-
latılan kadın ve kadının güzelliğinden daha doğru-
su şehvetten ileriye gidemiyen mat bir anlayıştır.

Meselâ 22. Mart. 1969 tarihli Tercüman Ga-
zetesinde yayınlanan bir repörtaajda Sahne Sanat-
kârlarından biri: «Aşk hakkında fikriniz nedir?»
sualine «Aşk, bir trafik kazasıdır.» diye cevap ve-
rirken birçoklarının ağzında dolaşan aşk, geçiçi bir
bağlılıktır ifadesine şaşkın şaşkın bakarken karşı-
mıza bir başka tarif daha çıkıyor: «Aşk, erkek i-
çin kadını, kadın için erkeği tavlama için kulla-

nulan âletlerin ve güdülen yolların tamamının adı-
dır.»

Bir başka ifadede aşk, bir yalama şekeridir.
Yalaya yalaya tükenir ve elde sopası kalır.

Herşeyiyle avrupa mukallidi durumuna düşen
gençlerin ağzında çiğnene çiğnenene posası bile
argolaşan aşağıdaki tarifi yazarken kalemim bi-
le hicap duymaktadır.

«Aşk, alt katı kiralamak için üst katta yapı-
lan mukavele ile başlayan hareketlerin bütünüdür.»

Zamanımızın şair ve âşık geçinen «âşk bezir-
gânları»nda da bundan hiç farklı değildir. Misalle-
riyle göstermek her zaman mümkündür. Fakat yi-
ne tekrarında fayda vardır ki bu, sadece aşk bezir-
gânı olanlardır. Zamanımızda da âşık vardır
ve mücerret mânasını aşk hiç kaybetmemiştir.

Bu durumu herkesten ziyade seyreden zaman
utanırken aşkı (tutku) laştırarak göbekten aş-
ğısına ait bir cehle medeniyet adımı takanların
utanmayışlarına karşılık gerçek medeniyetin utan-
dığına inanıyorum. Ve:

Aşk defteri açıldıkça utandım
Yandııkça utandım, utandııkça yandım.

Hüsran

Ben böyle bakıp durmayacaktım, dili bağlı
İslâmı uyandırmak için haykıracaktım.
Gür hisli, gür imanlı beyinler, coşar ancak
Ben zaten uzun boylu düşünmekten uzaktım
Haykır! Kime. Lâkin? Hani sahipleri yurdun?
Ellerdi yatanlar, sağa baktım, sola baktım;
Feryadımı artık boğarak, na'sımı, tuttum,
Bin parça edip şiirime gömdüm de bıraktım.
Seller gibi vâdiyi emînim saracakken,
Hiç çağlamadan, gizli inen yaş gibi aktım.
Yoktur eleminden şu sağır kubbede bir iz,
İnler (SAFAHAT)ımdaki hüsran bile sessiz!

M. Âkif ERSOY